

[Jens Møller.]

tiltale imod denne bog. Det kan ikke blive ved at gå på den måde.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Edele Kruchow* (RV) til indenrigsministeren:

„Vil ministeren tage skridt til bekæmpelse af indendørs tobaksforurening af luften, således at hensynet til ikke-rygere generelt kommer til at gå forud for friheden til at ryge?“

(Spm. nr. 334).

Skriftlig begrundelse.

Forskellige former for luftforurening af nyere karakter tages der skridt til at hæmme eller hindre, men den sædvanlige vane, at rygere har fortrinsret til at forurene luften — også i offentlige lokaler — uden hensyntagen til, at ikke-rygeres helbred eller velfindende kan generes herved, betragtes som en urørlig sædvane.

Tobaksforurening af indendørs luft bør ikke kun være et spørgsmål om forskellige myndigheders eller institutioners ret til selv at lave eller undlade at lave ordensregler herom.

Hensynet til ikke-rygeres tarv bør føre til et initiativ fra statens side, så borgere under arbejde, tillidshverv, uddannelse eller institutionsophold sikres mod tvungent at skulle opholde sig i lokaler, hvor der ryges.

Som foreslået i beretning angående forslag til folketingsbeslutning om tobaksreklame fra 3. september 1971 bør der ligeledes kunne skabes hjemmel for, at offentlige myndigheder undlader at stille gratis tobak til rådighed ved møder o. lign.

Verdenssundhedsorganisationen WHO udsendte fra sin generalforsamling i Genève i 1971 opfordring til alle landes regeringer om at indføre rygeforbud i hospitaler, offentlige lokaler og transportmidler, samt at ikke-rygning blev reglen, hvor ikke-rygere er sammen med rygere.

Fra videnskabelig side er det bevist, at tobakstilrøget indeluft kan være forgiftet flere gange ud over den internationalt aftalte faregrænse. Det burde derfor være en selvfølge, at overvejende hensyn til ikke-rygere blev udslagsgivende under alt indendørs

samvær, der ikke falder ind under privatlivets rammer.

Edele Kruchow (RV):

Når jeg spørger ministeren, om han vil tage skridt til bekæmpelse af indendørs tobaksforurening af luften, således at hensynet til ikke-rygere generelt kommer til at gå forud for friheden til at ryge, skyldes det, at det nu er videnskabeligt bevist, at tobakstilrøget indeluft kan være forgiftet ud over faregrænsen og således til gene også for ikke-rygere, og at verdenssundhedsorganisationen allerede i 1971 udsendte opfordring til regeringerne i verden om forbud mod rygning i forskellige lokaliteter, således at ikke-rygning blev reglen, hvor ikke-rygere er sammen med rygere. På en række områder sætter vi i disse år ind mod luftforurening, sidst f. eks. i går, da der var første behandling af en lovændring, som gik ud på begrænsning af svovlindholdet i brændsel, men med hensyn til tobaksforurening indtager vi en ualmindelig træg holdning, som der er al grund til at ændre. Ikke-rygere er i en række tilfælde tvunget til at udføre arbejde og tillidshverv i stærkt tilrøgede offentlige lokaler, hvor myndighederne tilmed byder tobakken. Det kan ikke være rigtigt.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Jeg lagde mærke til, at fru *Edele Kruchow* smilede skævt ned til mig. Jeg forstår egentlig ikke hvorfor, for selv om jeg er blandt synderne, så mangler jeg ikke forståelse for det problem, fru *Edele Kruchow* rejser.

I den gældende lovgivning er der ikke hjemmel til at fastsætte regler, der indfører et generelt forbud mod tobaksrygning i offentligt tilgængelige lokaler, og det er da heller ikke min opfattelse, at den mest virkningsfulde beskyttelse af ikke-rygere mod andres tobaksrygning opnås ved indgreb og forbud. Beskyttelsen opnås snarere som en følgevirkning af andre generelle foranstaltninger mod tobaksrygning.

Spørgsmålet om regler mod forurening som følge af tobaksrygning er i øvrigt af mindre betydning end de sundhedsmæssige problemer for rygerne selv. Det kan imidlertid ofte være vanskeligt for ikke-rygere at beskytte sig mod den gene, som tobaksrøg kan udgøre for dem, men der synes at være en tendens til en større tilbageholden-